

Тѣ чуватъ пискливия звукъ на гайдата и още повече наедрява любопитството имъ. По-добре да си отиватъ. И тъй нощъта е вече дошла.

Всѣка се надига неохотно.

— Хайде, време е да се приберемъ. Смахната жена.

Баба Тонка нито слуша, какво приказватъ женитѣ за нея, нито би се зачудила. Хорскитѣ уста не сж торби да ги завържешъ.

Тя нарежда столове на гоститѣ си да сѣдатъ, подмига на единъ хубавецъ момъкъ и пита:

— Ангеле, гайдарьтъ да влѣзе ли? Я по-добре да остане вънъ въ прустчето, отъ тамъ да свири, че тука много ще пици.

Хубавецътъ се смѣе:

— Вѣнка, вѣнка да остане.

Баба Тонка търчи, като невѣста. Подава низко трикрако столче на гайдаря и тихичко му шепне:

— Седни тука, бе! Седни тука, че нали сж годежници, да могатъ да си чуятъ приказката.

— Годежници ли сж? — пита наивно гайдарьтъ.

— Годежници! — и баба Тонка таинствено му повѣрва:

— Ще годинъ Петранка!

— Да е честито!

— Да е!

Гайдарьтъ надува мѣха, пуска ручилото и лекичко подхваща стара пѣсень. Отпуска глава на едно рамо, примижава и свири. Плавни звуци се понасятъ, замиратъ, пакъ се усилватъ, преплитатъ се чудно, извиватъ се високо, току да се скжсатъ и после зачуруликуватъ весело и бързо, каточели